

ROK 1990

Hlavná cena XXII. ročníka Jašíkových Kysúc:

Drozdík Vojtech

Oči (Úryvok)

Páči sa vám let vtáka, keď vzlietne do výšav a rozťahne krídla? Využíva tak vašim očiam neviditeľné prúdenia vzduchu nad horskými skaliskami. Je taká chvíľa, keď nepotrebuje urobiť žiaden pohyb. A predsa jeho zdanlivá strnulosť je len klam. Už v nasledujúcom okamihu náhle mení geometriu svojich krídel, v náhlom ošiali sa vrhá do prepadlísk, srdce má ranené túžbou zabíjať.

I v našom živote nastane nezriedka zdanlivé prímerie, prechodná rovnováha, obdobie skrytej zákernej choroby. Blúdime a zrazu sa z ničoho nič zjaví na povrchu puklina, slovo. Ste slepí a zrazu sa v diaľke v tmách zažíha svetlo. Ukazuje vám slovo a vy híkate. Ani sa nespytujete, z akej matérie to slovo je. Páči sa vám chvíľa, keď pukajú obruče a vy vidíte. Páči sa vám hovno, milujete sliz.

Pozorujem svoju tvár. Som húževnatá, som žena. Tam pri koreni nosa, kde sa mi opierajú okuliare, tam to je. Tvrdá kosť, náhle zalomenie nosa, trochu červené, viac prekrvené miesto. Oči sú dosť blízko pri sebe, pery sú tenké, zradné. Mám drobné zuby. A toto je moja chôdza. Viem zrýchliť, viem zadupotať, viem energicky podísť k niečomu, čo treba prekonať. Viem sa i niešť. Chôdzu nemám rada. Môj hlas všetko zľahčuje, koketuje, najradšej sa smejem alebo pištím, nerada hovorím vážne. Mám rada svoj byt, klietku s kanárikom, rada si líham oblečená na túto kanapu, rada rozsvetím túto lampičku, mám rada temeno svojej hlavy, rada sa pod ním hrám so svojou myšlienkou, mám rada penis.

No najradšej mám týchto prekliatych mučivých desať minút, keď odo mňa odišiel ten muž, keď je ďaleko, sám so sebou a svojimi predstavami a fajčí. Mám rada tú chvíľu, keď náhle zostanem sama a mám čas sa na všetko pripraviť. Môžem si s ním robiť, čo sa mi zachce. Nenávidím ho. Pohľadom ním ako len žena môže pohľadať mužským plemenom, neschopným zmieriť sa so svojim potupným vyhnanstvom, s čímisi navyše, čo ho po celý život pudí a znepokojuje. Pohľadom jeho mužskými orgánmi, ktoré potrebovali najprv telo ženy, aby sa mohli vyvinúť, ktoré museli byť predsa najprv porodené tým otvorom, pre ktorý boli stvorené. Bolo to v zime, keď sa začal topiť sneh, v tom priestore, kam vedú i dvere z vedľajšieho bytu, lež oddelenom od hlavného schodišťa, kam som nakoniec vyniesla niektoré menej potrebné veci a kusy starého nábytku, fajčil cigaretu a netušil, na čo myslím.